

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ดัด

เรื่อง การควบคุมกิจการ
ที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ. ๒๕๕๓
ประเภทการเลี้ยงสุกร เป็ด ไก่

องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ดัด
อำเภอบางระจัน จังหวัดสิงห์บุรี

ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ดัด
เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๕๓
ประเภทการเลี้ยงสุกร เป็ด ไก่

โดยที่เป็นการสมควรออกข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ดัด ว่าด้วยการควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพประเภท การเลี้ยงสุกร เป็ด ไก่ อาศัยอำนาจตามความในมาตรา ๗๑ แห่งพระราชบัญญัติสภาตำบลและองค์การบริหารส่วนตำบล พ.ศ.๒๕๓๗ และที่แก้ไขเพิ่มเติมจนถึง (ฉบับที่ ๖) พ.ศ.๒๕๕๐ และมาตรา ๓๒ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ องค์การบริหารส่วนตำบลไม้ดัด โดยความเห็นชอบของสภาองค์การบริหารส่วนตำบล และของนายอำเภอ บางระจัน จึงออกข้อบัญญัติไว้ดังต่อไปนี้

ข้อ ๑ ข้อบัญญัตินี้เรียกว่า “ข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ดัด เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๕๓”

ข้อ ๒ ข้อบัญญัตินี้ให้ใช้ในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ดัด เมื่อได้ประกาศไว้โดยเปิดเผย ที่ทำการองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ดัดแล้วสิบห้าวัน

ข้อ ๓ ให้ยกเลิก ข้อบัญญัติตำบล เรื่อง การควบคุมกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ พ.ศ.๒๕๔๙ ประเภทการเลี้ยงสุกร เป็ด ไก่ และให้ใช้ข้อบัญญัตินี้แทน

ข้อ ๔ ในข้อบัญญัติฉบับนี้

“อาคาร” หมายความว่า บ้าน เรือน โรง ร้าน อาคารที่ใช้เป็นสถานที่ประกอบกิจการ
ค้าตามข้อบัญญัตินี้

“ที่หรือทางสาธารณะ” หมายความว่า สถานที่ หรือทางซึ่งมิใช่เป็นของเอกชน และ
ประชาชนสามารถใช้ประโยชน์หรือสัญจรได้

“สัตว์” หมายความว่า สุกร เป็ด ไก่

“สิ่งปฏิกูล” หมายความว่า อุจจาระหรือปัสสาวะ และหมายถึงสิ่งอื่นใดซึ่งเป็นสิ่ง
โสโครกหรือมีกลิ่นเหม็น

“มูลฝอย” หมายความว่า เศษกระดาษ เศษผ้า เศษอาหาร ภาชนะที่ใส่อาหาร ถัง
มูลสัตว์หรือซากสัตว์รวมตลอดถึงสิ่งอื่นใดที่เก็บกวาดจากที่เลี้ยงสัตว์หรือที่อื่น

“เหตุรำคาญ” หมายความว่า ในกรณีมีเหตุอันอาจก่อให้เกิดความเดือดร้อนแก่ผู้อยู่
อาศัยในบริเวณใกล้เคียง หรือผู้ที่ต้องประสบกับเหตุนั้นดังต่อไปนี้ ให้ถือว่าเป็นเหตุรำคาญ

(๑) แหล่งน้ำ ทางระบายน้ำ ที่ใสมูล หรือเก่า หรือสถานที่อื่นใดที่อยู่ในทำเล ไม่เหมาะสม สกปรก มีการสะสม หรือหมักหมมสิ่งของ มีการเททิ้งสิ่งใด ๆ เป็นเหตุให้เกิดความเสื่อม หรือละอองสารเป็นพิษ หรือเป็นหรือน่าจะเป็นที่เพาะพันธุ์พาหะนำโรค หรือก่อให้เกิดความเสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๒) อาคารอันเป็นที่อยู่อาศัยของคนหรือสัตว์หรือสถานที่ประกอบการใด ไม่มีการระบายอากาศ ไม่มีการระบายน้ำ การกำจัดสิ่งปฏิกูล หรือมีแต่ไม่มีการควบคุมให้ปราศจากกลิ่นเหม็น หรือละอองอย่างเพียงพอจนเป็นเหตุให้เสื่อมหรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

(๓) การกระทำใด ๆ ให้เกิดกลิ่น เสียง สิ่งมีพิษ หรือกรณีอื่นใดจนเป็นเหตุให้เสื่อม หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพของผู้อยู่อาศัยในบริเวณใกล้เคียงหรือผู้ที่ต้องประสบเหตุนั้น

(๔) การเลี้ยงสัตว์ในสถานที่ใดหรือโดยวิธีใด หรือมีจำนวนเกินสมควรเป็นเหตุให้เสื่อม หรืออาจเป็นอันตรายต่อสุขภาพ

“สถานประกอบการ” หมายความว่า สถานที่ประกอบกิจการเพื่อการค้า การธุรกิจ และให้หมายความรวมถึงสถานประกอบการดังต่อไปนี้

(๑) “สถานประกอบการเลี้ยงไก่” หมายความว่า สถานประกอบการเลี้ยงไก่ประเภทไก่เนื้อ และไก่ไข่ โดยหมายรวมถึง สถานประกอบการเลี้ยงไก่ทุกขนาด

(๒) “สถานประกอบการเลี้ยงเป็ด” หมายความว่า สถานประกอบการเลี้ยงเป็ดประเภทเป็ดเนื้อ และเป็ดไข่ โดยหมายถึงสถานประกอบการเลี้ยงเป็ดทุกขนาด

(๓) “สถานประกอบการเลี้ยงสุกร” หมายความว่า สถานประกอบการเลี้ยงสุกรทุกขนาด

“การค้า” หมายความว่า การประกอบธุรกิจ การให้บริการใด ๆ เพื่อหาประโยชน์อันมีมูลค่า

“เจ้าพนักงานท้องถิ่น” หมายความว่า นายกองค์การบริหารส่วนตำบล

“เจ้าพนักงานสาธารณสุข” หมายความว่า พนักงานส่วนท้องถิ่นที่ได้รับการแต่งตั้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นให้ปฏิบัติหน้าที่ตามข้อบัญญัตินี้

ข้อ ๕ ให้กิจการประเภทการเลี้ยงสุกร เป็ด ไก่ เป็นกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพ ที่จะต้องอยู่ภายใต้การควบคุมในเขตองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ดัด

ข้อ ๖ เมื่อพ้นกำหนดเก้าสิบวันนับแต่วันที่ข้อบัญญัติมีผลใช้บังคับ ห้ามมิให้ผู้ใดประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพตามที่กำหนดไว้ในข้อ ๕ ในลักษณะที่เป็นการค้า เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเจ้าพนักงานท้องถิ่น ตามใบอนุญาตที่แนบท้ายข้อบัญญัตินี้

ข้อ ๗ ผู้ประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพที่กำหนดไว้ในข้อ ๕ ทั้งในลักษณะที่เป็นการค้า และไม่เป็นการค้าจะต้องปฏิบัติตามหลักเกณฑ์ที่เกี่ยวกับสุขลักษณะ และมาตรการป้องกันอันตรายต่อสุขภาพในเรื่องต่าง ๆ ที่จะกำหนดต่อไปในข้อบัญญัตินี้ ดังนี้

(๑) สถานที่ตั้งของสถานประกอบการ

(๒) อาคารและส่วนประกอบ

(๓) การจัดการของเสียในสถานประกอบกิจการ

(๔) การจัดการแหล่งแพร่เชื้อโรคหรือสัตว์พาหนะนำโรค

ข้อ ๘ สถานที่ตั้ง

๘.๑ สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกร เปิด ไข่ ต้องตั้งอยู่ห่างจากชุมชน แหล่งน้ำ สาธารณะในระยะทางดังนี้

สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกร

(๑) สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกรน้อยกว่า ๕๐ ตัว ควรมีระยะห่างในระยะที่ไม่ก่อให้เกิดความรำคาญต่อชุมชนใกล้เคียง

(๒) สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกร ตั้งแต่ ๕๐ - ๕๐๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๕๐๐ เมตร

(๓) สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกร เกินกว่า ๕๐๐ - ๑๐,๐๐๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑,๕๐๐ เมตร

(๔) สถานประกอบกิจการเลี้ยงสุกร เกินกว่า ๑๐,๐๐๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๒,๐๐๐ เมตร

สถานประกอบกิจการเลี้ยงเป็ดหรือไก่

(๑) สถานประกอบกิจการเลี้ยงเป็ดหรือไก่ น้อยกว่า ๕๐๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๒๐๐ เมตร

(๒) สถานประกอบกิจการเลี้ยงเป็ดหรือไก่ ตั้งแต่ ๕๐๐ - ๑๐,๐๐๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๕๐๐ เมตร

(๓) สถานประกอบกิจการเลี้ยงเป็ดหรือไก่ เกินกว่า ๑๐,๐๐๐ ตัว ต้องมีระยะห่างไม่น้อยกว่า ๑,๕๐๐ เมตร

๘.๒ ต้องมีบริเวณเลี้ยงสัตว์เป็นสัดส่วนซึ่งกันเป็นสัดส่วน และให้อยู่ห่างเขตที่ดินสาธารณะหรือที่ดินต่างเจ้าของ และมีที่ว่างอันปราศจากหลังคา หรือสิ่งใดปกคลุมโดยรอบบริเวณเลี้ยงสัตว์นั้นไม่น้อยกว่า ๒๐ เมตร ทุกด้าน เว้นแต่ด้านที่มีแนวเขตที่ดินติดต่อกับที่ดินของผู้ประกอบกิจการประเภทเดียวกันตามข้อบัญญัตินี้

๘.๓ สถานที่เลี้ยงสัตว์ต้องมีที่ขังและที่ปล่อยสัตว์กว้างขวางพอสมควร

๘.๔ สถานที่เลี้ยงสัตว์นั้นต้องตั้งในทำเล ซึ่งจัดทำารระบายที่สามารถระบายน้ำเสียได้สะดวก

๘.๕ สถานที่เลี้ยงสัตว์ ต้องทำารระบายหรือบ่อน้ำเสียด้วยวัสดุถาวร มีลักษณะเรียบไม่ซึม ไม่รั่ว น้ำไหลได้สะดวก

๘.๖ สถานที่เลี้ยงสัตว์ต้องมีการระบายน้ำ มีการป้องกันกลิ่น ไอ เสียง เขม่า เถ้า ควัน มูลสัตว์ หรือสิ่งอื่นใด ซึ่งอาจเป็นเหตุรำคาญต่อผู้อยู่ในที่ใกล้เคียง

๘.๗ สถานที่เลี้ยงสัตว์ต้องมีระบบแสงสว่าง และระบายอากาศอย่างเพียงพอ และต้องจัดสถานที่ให้เป็นที่อยู่อาศัยของสัตว์นำโรค

ข้อ ๙ อาคารและส่วนประกอบ

๙.๑ อาคารสัตว์เลี้ยงต้องเป็นอาคารเอกเทศ และมั่นคงแข็งแรง มีลักษณะเหมาะสมแก่การเลี้ยงสัตว์ประเภทนั้น ๆ ไม่มีการพักอาศัย หรือประกอบกิจการอื่นใด

๙.๒ พื้นอาคารต้องเป็นพื้นแน่น ไม่แฉะแฉะ ไม่มีน้ำขัง เว้นแต่การเลี้ยงสุกรต้องเป็นพื้นคอนกรีต มีความลาดเอียงพอสมควร เพื่อให้ น้ำหรือสิ่งปฏิกูลไหลลงทางระบายน้ำได้โดยสะดวก

๙.๓ หลังคา ต้องมีความสูงจากพื้นพอควร และมีช่องทางให้แสงสว่าง หรือแสงแดดส่องภายในอาคารอย่างทั่วถึง

๙.๔ คอก มีการกั้นคอกเป็นสัดส่วนเหมาะสมกับจำนวนสัตว์ ไม่ให้สัตว์อยู่อย่างแออัด

๙.๕ ถนนภายในสถานประกอบการต้องใช้วัสดุคงทน มีความกว้างเหมาะสมสะดวกในการขนส่งลำเลียงอุปกรณ์ อาหารสัตว์ รวมทั้งผลผลิตเข้า – ออก ภายในสถานประกอบการ

๙.๖ รางระบายน้ำ ต้องจัดให้มีรางระบายน้ำโดยรอบตัวอาคารให้มีความลาดเอียงพอให้น้ำไหลได้สะดวก ไม่อุดตัน

๙.๗ ต้องมีห้องเก็บรักษาเครื่องมือ เครื่องใช้ อุปกรณ์ในการทำงานในที่มืดชิด เป็นระเบียบเรียบร้อย และรักษาความสะอาดอยู่เสมอไม่เป็นที่เพาะพันธุ์แมลงวันหรือสัตว์นำโรคอื่นๆ

๙.๘ ต้องมีห้องน้ำ ห้องส้วม ที่ถูกสุขลักษณะจำนวนเพียงพอกับจำนวนคนที่ทำงานในสถานที่

๙.๙ ต้องจัดให้มีน้ำสะอาดเพียงพอต่อการประกอบการ

ข้อ ๑๐ การจัดการของเสีย สารพิษและมลพิษของสถานประกอบการ

๑๐.๑ ต้องเก็บกวาดมูลสัตว์หรือสิ่งปฏิกูลเป็นประจำทุกวัน

๑๐.๒ ต้องทำความสะอาด กวาดล้างอาคารเลี้ยงสัตว์ คอกสัตว์ให้สะอาดทุกวันต้องรักษาพื้นอาคาร สถานที่ คอกสัตว์ ให้มีลักษณะที่ได้อยู่เสมอ

๑๐.๓ ต้องจัดให้มีที่กักเก็บมูลสัตว์หรือสิ่งปฏิกูลโดยเฉพาะ ไม่ให้ส่งกลิ่นเน่าเหม็นเป็นเหตุเดือดร้อนรำคาญ และต้องไม่เป็นแหล่งเพาะพันธุ์แมลงวันหรือสัตว์นำโรค

๑๐.๔ ห้ามทิ้งมูลสัตว์หรือสิ่งปฏิกูลหรือมูลฝอยในที่ดินสาธารณะหรือทางน้ำสาธารณะหรือในที่อื่นใด นอกจากที่รองรับมูลฝอยได้สุกสุกที่จัดไว้

๑๐.๕ น้ำทิ้งที่จะปล่อยออกไปนอกสถานประกอบการประเภทการเลี้ยงสุกร เพื่อระบายลงสู่แหล่งน้ำสาธารณะให้มีค่า BOD ไม่มากกว่า 60 มิลลิกรัมต่อลิตร

๑๐.๖ ระดับเสียงในสถานประกอบการเลี้ยงสุกร เป็น ไก่ ต้องมีระดับเสียงเฉลี่ย 8 ชั่วโมง ไม่เกิน 85 เดซิเบล (เอ)

๑๐.๗ ความเข้มข้นของก๊าซไฮโดรเจนซัลไฟด์ที่ตรวจวัดใน 2 ชั่วโมง ต้องมีค่าไม่เกิน 0.007 มิลลิกรัมต่อลิตร

๑๐.๘ ความเข้มข้นของก๊าซแอมโมเนียที่ตรวจวันใน 1 ชั่วโมง ภายในสถานประกอบการ ต้องมีค่าไม่เกิน 35 มิลลิกรัมต่อลิตร

๑๐.๙ วิธีการตรวจวัดคุณภาพสิ่งแวดล้อมในสถานประกอบการให้ใช้วิธีการตรวจวัดที่ระบุโดยหน่วยงานราชการซึ่งได้กำหนดไว้

๑๐.๑๐ กรณีที่วิธีการตรวจวัดไม่ได้มีการระบุไว้โดยหน่วยงานราชการไทย ให้ใช้วิธีการที่ได้รับการยอมรับ

ข้อ ๑๑ การจัดการแหล่งแพร่เชื้อโรคหรือสัตว์พาหนะนำโรค

๑๑.๑ น้ำเสีย ต้องได้รับการบำบัดก่อนระบายลงสู่ทางระบายน้ำ แหล่งน้ำสาธารณะ หรือในที่เอกชน น้ำเสียที่ผ่านการบำบัดแล้วต้องมีการตรวจสอบคุณภาพน้ำทิ้งให้ได้เกณฑ์มาตรฐานควบคุมการระบายน้ำทิ้ง

๑๑.๒ ต้องมีการฉีดวัคซีนเพื่อป้องกันโรคติดต่อที่เกิดจากสัตว์

๑๑.๓ การกำจัดซากสัตว์ให้ใช้วิธีเผา หรือฝัง เพื่อป้องกันการเป็นแหล่งเพาะพันธุ์ของแมลงและสัตว์นำโรค โดยสถานที่กำจัดซากสัตว์ต้องห่างจากบริเวณอาคารหรือโรงเรียนเลี้ยงสัตว์ อาคารสำนักงาน อาคารที่พักอาศัย

(๑) การกำจัดซากสัตว์โดยการฝัง ต้องมีเนื้อที่เพียงพอและอยู่ในบริเวณน้ำท่วมไม่ถึงโดยฝังซากได้ระดับผิวดินไม่น้อยกว่า 50 เซนติเมตร ใช้น้ำยาฆ่าเชื้อโรคที่เหมาะสมทำการราดหรือโรยบนส่วนต่างๆ ของซากสัตว์จนทั่ว กลบหลุมเหนือระดับผิวดินและราดหรือโรยด้วยน้ำยาฆ่าเชื้อโรคซ้ำ

(๒) การกำจัดซากสัตว์โดยการเผาต้องมีสถานที่เผาหรือเตาเผาอยู่ในบริเวณที่เหมาะสมในการใช้เผาซากจนหมด เตาเผาต้องทำด้วยวัสดุแข็งแรง ทนความร้อนได้ดี น้ำไม่รั่วซึม

ข้อ ๑๒ การจัดการปัญหาเหตุเดือดร้อนรำคาญ

๑๒.๑ ถ้ามีการสูดไฟไล่แมลงให้สัตว์ ต้องไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญ

๑๒.๒ ต้องป้องกันเสียงรบกวนของสัตว์ ไม่ก่อให้เกิดเหตุเดือดร้อนรำคาญต่อผู้อยู่อาศัย

ใกล้เคียง

๑๒.๓ การเลี้ยงเปิด ไข่ ตัวอาคารต้องป้องกันชนเปิด ไข่ ไม่ให้ปลิวฟุ้งกระจายไปนอกสถานที่

๑๒.๔ ต้องควบคุมดูแลไม่ให้สัตว์ออกทำความเสียหายแก่ทรัพย์สิน หรือทำความเดือดร้อนรำคาญต่อผู้อยู่ใกล้เคียง

ข้อ ๑๓ ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการค้าตามข้อ ๖ ต้องยื่นคำขอต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ตามแบบที่กำหนดท้ายข้อบัญญัตินี้

ข้อ ๑๔ ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการค้าตามข้อ ๖ จะต้องนำสำเนาหลักฐานดังต่อไปนี้มาแสดงต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่น

(๑) สำเนาบัตรประจำตัวประชาชน/ข้าราชการ/พนักงานรัฐวิสาหกิจ

(๒) สำเนาทะเบียนบ้าน

(๓) ใบอนุญาตก่อสร้างอาคาร (ถ้ามี)

(๔) แผนผังแสดงบริเวณ พื้นที่เลี้ยงสัตว์ โรงเก็บอาหาร ผสมอาหารสัตว์ พื้นที่ทำลายซากสัตว์ พื้นที่บำบัดน้ำเสียและสิ่งปฏิกูล อาคารสำนักงานและบ้านพักอาศัย

ข้อ ๑๕ เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะดำเนินการออกใบอนุญาต หรือมีหนังสือแจ้งคำสั่งไม่อนุญาตพร้อมด้วยเหตุผล ให้ผู้ขอรับใบอนุญาตประกอบกิจการค้าตามข้อ ๖ ทราบภายในสามสิบวัน นับแต่วันที่ได้รับคำขอตามข้อ ๑๓ และหลักฐานตามข้อ ๑๔ ถูกต้องครบถ้วนแล้ว

→ ก่อนการพิจารณาออกใบอนุญาตเจ้าพนักงานท้องถิ่นต้องจัดให้มีการจัดทำประชาพิจารณ์ เพื่อให้ผู้ซึ่งอาจได้รับผลกระทบได้รับทราบและให้ความยินยอม

ในกรณีที่มิเหตุอันจำเป็น เจ้าพนักงานท้องถิ่นไม่อาจดำเนินการได้ภายในกำหนดเวลาตามวรรค 1 สามารถขยายเวลาออกไปได้อีกสองครั้ง ครั้งละไม่เกินสิบห้าวัน โดยจะมีหนังสือแจ้งขยายเวลาและเหตุจำเป็นแต่ละครั้งให้ผู้ขออนุญาตทราบก่อนสิ้นกำหนดเวลาตามวรรคหนึ่งหรือตามที่ได้ขยายเวลาไว้แล้วนั้น

ผู้ที่ยื่นคำขอรับใบอนุญาต เมื่อได้รับแจ้งจากเจ้าพนักงานท้องถิ่นว่าได้รับการพิจารณาอนุญาตแล้ว ให้มารับใบอนุญาตและเสียค่าธรรมเนียมภายในสิบห้าวัน นับแต่วันที่ได้รับแจ้งหากพ้นกำหนดดังกล่าว จะต้องเสียค่าปรับอีกร้อยละ ๒๐ ของค่าธรรมเนียมที่ต้องเสีย

ใบอนุญาตประกอบกิจการตามข้อบัญญัติให้มีอายุหนึ่งปี นับจากวันที่ออกใบอนุญาตและให้ใช้ได้เพียงในเขตอำนาจขององค์การบริหารส่วนตำบลไม่ตัดเท่านั้น

ข้อ ๑๖ ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการตามข้อบัญญัตินี้ที่มีความประสงค์จะขอต่ออายุใบอนุญาต เพื่อประกอบกิจการต่อไป ต้องดำเนินการยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นก่อนวันที่ใบอนุญาตสิ้นอายุ เมื่อได้ยื่นคำขอพร้อมกับเสียค่าธรรมเนียมแล้วให้ประกอบกิจการต่อไปได้จนกว่า เจ้าพนักงานท้องถิ่นจะสั่งไม่ต่ออายุใบอนุญาต

ข้อ ๑๗ ผู้ได้รับใบอนุญาตตามข้อ ๑๕ จะต้องชำระค่าธรรมเนียมการออกใบอนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นตามอัตราที่กำหนดไว้ท้ายข้อบัญญัตินี้ ในวันที่มารับใบอนุญาตหรือวันที่มายื่นคำขอต่อใบอนุญาตแล้วแต่กรณี

ข้อ ๑๘ ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการรายใดมิได้ยื่นคำขอต่ออายุใบอนุญาตก่อนใบอนุญาตสิ้นอายุมีผลให้ใบอนุญาตนั้นขาดอายุและผู้ประกอบกิจการไม่มีสิทธิ์ที่จะดำเนินการต่อไปได้

ผู้ประกอบการที่มีได้ดำเนินการตามความในวรรคแรกและยังประกอบกิจการอยู่ต่อไปถือว่าเป็นผู้ประกอบการที่มีได้รับใบอนุญาต เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีสิทธิ์ที่จะแจ้งให้หยุดดำเนินการได้ หากผู้ประกอบการรายดังกล่าวตามความในวรรคแรกและวรรคสองประสงค์จะประกอบกิจการนั้นต่อไปต้องยื่นคำขออนุญาตต่อเจ้าพนักงานท้องถิ่นใหม่และให้ถือเสมือนหนึ่งว่าผู้ประกอบการนั้นยังมิได้เคยขอรับใบอนุญาตมาก่อน ทั้งนี้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจที่จะพิจารณาอนุญาตหรือไม่อนุญาตก็ได้แล้วแต่ดุลพินิจ

ข้อ ๑๙ ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการค้า จะต้องแสดงใบอนุญาตไว้โดยเปิดเผย และเห็นได้ง่าย ณ สถานที่ประกอบกิจการตลอดเวลาที่ประกอบกิจการ

ข้อ ๒๐ กรณีใบอนุญาตสูญหาย หรือถูกทำลาย หรือชำรุดในสาระสำคัญให้ผู้ได้รับใบอนุญาตยื่นคำขอรับใบแทนใบอนุญาตภายในสิบห้าวันนับแต่วันที่ทราบถึงการสูญหาย ถูกทำลายหรือชำรุด การขอรับใบแทนใบอนุญาตให้ดำเนินการตามหลักเกณฑ์ และวิธีการตามข้อ ๑๓ และข้อ ๑๔ โดยอนุโลม และให้ใช้ใบแทนใบอนุญาตได้เท่ากับเวลาที่เหลือของใบอนุญาตเดิมนั้น

ข้อ ๒๑ ผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการค้ารายใดไม่ปฏิบัติหรือไม่ถูกต้องตามข้อบัญญัตินี้ หรือตามบทแห่งพระราชบัญญัติ หรือกฎกระทรวง หรือประกาศกระทรวงที่ออกตามพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕ เจ้าพนักงานท้องถิ่น มีอำนาจสั่งให้ทำการแก้ไขหรือปรับปรุงให้ถูกต้องได้ และถ้าผู้ได้รับคำสั่งไม่แก้ไขหรือปรับปรุงภายในเวลาที่กำหนดให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจสั่งพักใช้ใบอนุญาตภายในเวลาที่เห็นสมควรแต่ต้องไม่เกินสิบห้าวัน

ในกรณีผู้ได้รับใบอนุญาตประกอบกิจการค้ารายใดถูกพักใช้ใบอนุญาตตั้งแต่สองครั้งขึ้นไป และมีเหตุที่จะต้องถูกสั่งพักใช้ใบอนุญาตอีก หรือต้องคำพิพากษาถึงที่สุดว่าได้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ หรือการไม่ปฏิบัติหรือปฏิบัติไม่ถูกต้องตามวรรคหนึ่ง ก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงต่อสุขภาพของประชาชนให้เจ้าพนักงานท้องถิ่นมีอำนาจเพิกถอนใบอนุญาตได้

ข้อ ๒๒ ผู้ถูกสั่งเพิกถอนใบอนุญาตจะต้องขอรับใบอนุญาตสำหรับประกอบกิจการที่ถูกเพิกถอนใบอนุญาตอีกไม่ได้ จนกว่าจะพ้นกำหนดหนึ่งปีนับแต่วันที่ถูกลงสั่งเพิกถอนใบอนุญาต

ข้อ ๒๓ ผู้ประกอบกิจการรายใดไม่ปฏิบัติตามหรือฝ่าฝืนข้อบัญญัตินี้ต้องระวางโทษตามบทกำหนดโทษ แห่งพระราชบัญญัติการสาธารณสุข พ.ศ.๒๕๓๕

ข้อ ๒๔ ให้นายกองคการบริหารส่วนตำบลไม้ดัด เป็นผู้รักษาการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจออกระเบียบ ข้อบัญญัติ ประกาศ หรือคำสั่ง เพื่อปฏิบัติการให้เป็นไปตามข้อบัญญัตินี้

ประกาศ ณ วันที่ ๓๑ เดือน มกราคม พ.ศ. ๒๕๕๒

ลงชื่อ

(นายเจสียว ชัชวาลย์)

นายกองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ดัด

- เห็นชอบ

(นายสัญญาชัย ขจรเวทาศน์)

นายอำเภอบางระจัน

อัตราค่าธรรมเนียมใบอนุญาต
การประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพในลักษณะที่เป็นการค้า
ท้ายข้อบัญญัติองค์การบริหารส่วนตำบลไม้ตัด พ.ศ.๒๕๕๓

๑. การเลี้ยงสุกร

ก. ตั้งแต่ ๕๐ ตัว - ๕๐๐ ตัว	อัตราค่าธรรมเนียม	๑,๐๐๐ บาท
ข. ตั้งแต่ ๕๐๐ - ๑๐,๐๐๐ ตัว	อัตราค่าธรรมเนียม	๓,๐๐๐ บาท
ค. เกินกว่า ๑๐,๐๐๐ ตัว	อัตราค่าธรรมเนียม	๕,๐๐๐ บาท

๒. การเลี้ยงไก่ หรือเป็ด

ก. ไม่เกิน ๕๐๐ ตัว	อัตราค่าธรรมเนียม	๕๐๐ บาท
ข. ตั้งแต่ ๕๐๐ - ๑๐,๐๐๐ ตัว	อัตราค่าธรรมเนียม	๑,๕๐๐ บาท
ค. เกินกว่า ๑๐,๐๐๐ ตัว	อัตราค่าธรรมเนียม	๓,๐๐๐ บาท

หมายเหตุ

การขออนุญาตประกอบกิจการที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพจะต้องทำการขออนุญาตทุกปี และต้องต่อใบอนุญาตปีต่อปี